

Introducere	11	
Ce ai prefera să fii?	19	
Un tur al vieții intermediare	59	
Scenariul este scris, dar nu cioplit în piatră: natura dimensiunilor		97
Vindecarea trupească pentru mintea iluminată	123	
Lecțiile lui Toma și Thaddaeus	145	
Lecțiile lui Gary	179	
Arten în această viață	243	
Ultimele lecții ale lui Pursah	273	
Ultimele lecții ale lui Arten	285	
Iubirea n-a uitat pe nimeni	297	
Despre autor	309	

Ce ai prefera să fii?

Ești așa cum te-a creat Dumnezeu și la fel ca tine și orice ființă pe care o vezi, indiferent de imaginile pe care le vezi. Ceea ce vezi ca fiind boală și durere, slăbiciune și suferință și pierdere, nu este altceva decât tentația de a te percepe ca fiind neajutorat și în Iad. Nu te lăsa pradă și vei vedea toată durerea, sub orice formă, oriunde ar apărea, dispărând ca ceața în fața soarelui.

La sfârșitul anului 2006 eram căsătorit și locuiam în Maine. La sfârșitul anului 2007 eram divorțat și locuiam în California. Anul 2006 fusese cel mai dezlănțuit an din viața mea, dar nu știam că anul 2007 îl va depăși. Într-adevăr, nici nu aș fi putut crede că acest lucru era posibil.

I-am văzut ultima oară pe iubiții mei mentori, Maeștri Înălțați Arten și Pursah, care mi s-au arătat ca un bărbat și o femeie, în luna august a anului 2005. Mă vizitaseră de 11 ori în 20 de luni și îmi dăduseră partea lor de material pentru a doua carte a noastră, *Your Immortal Reality: How to Break the Cycle of Birth and Death – Realitatea ta nemuritoare: cum să rupi ciclul nașterii și morții*. (Eu am contribuit cu narațiunea și notele și mi-am îndeplinit rolul în cadrul conversației cât de bine am putut.) Către finalul ultimei lor vizite, am întrebat dacă o să-i mai văd vreodată. Răspunsul lor m-a luat prin surprindere: Într-un an de acum înainte, gândește-te dacă viața pe care o duci acum este într-adevăr genul de viață pe care ți-o dorești. Vrei să continui să fii autor?

Ei știau ceva ce eu nu știam. Următorul an și câteva luni aveau să fie o perioadă foarte grea. În mijlocul unui voiaj de prelegeri care l-ar fi pus la grea încercare pe orice om și încercând în același timp să fac toată munca pe care o face un autor activ, am devenit ținta unei vendete – o campanie de invidie personală, organizată de așa-numiți mentori spirituali care s-au unit într-o încercare de a-mi distruge activitatea de misionariat.

Unul dintre ei era un bărbat pe care îl credeam prieten și căruia i-am făcut o mulțime de favoruri. M-am simțit foarte jignit și a fost una din cele mai mari lecții de iertare din viața mea. Am avut nevoie de mai multe luni să diger situația. Din fericire pentru mine, eforturile acestor câțiva indivizi au eșuat, probabil din cauză că ceea ce făceau ei era diametral opus semnificațiilor tuturor principiilor spirituale pe care ar fi trebuit să le predea. Oamenilor nu le place ipocrizia. Acești oameni vorbeau cu fățărnicie despre iubire, dar sufletul lor era hain.

În ce mă privește, eram tot eu, cel imperfect, dintotdeauna. Mă pusesem într-o asemenea măsură la dispoziția publicului, încât oamenii aveau sentimentul că mă cunoșteau. Nu m-am prezentat niciodată ca fiind altceva decât un om obișnuit. Atât personalitatea, cât și povestea mea au rămas neschimbate, lipsite de compromisuri, în ciuda anilor de cercetare răuvoitoare. Nu exista nicio dovadă care să susțină ura care era aruncată asupra mea, cu excepția unor opinii. Iar aceste opinii aveau să se demonstreze că reprezentau o minoritate extremă. În concluzie, majoritatea oamenilor era alături de mine și acest lucru avea să se dovedească de multe ori în cursul lunilor și anilor care au urmat.

Cam la un an de la ultima vizită a lui Arten și Pursah din cea de-a doua serie, desfășuram un atelier intensiv la Omega Institute în Rhinebeck, New York. Un tip extraordinar pe nume Joe, veteran din Vietnam, mi-a spus cum reușise cartea *The Disappearance of the Universe* (sau „D.U.“, cum este denumită cu afecțiune de mulți dintre cititorii ei) – *Dispariția universului* – l-a condus la Cursul de miracole. Datorită cărții *Dispariția universului*, Joe era capabil să înțeleagă și să aplice învățăturile Cursului în propria sa viață. Iar acest fapt, la rândul său, îi dăduse puterea să reușească să ierte lucrurile oribile pe care le văzuse în Vietnam. De asemenea, pusesese capăt deceniilor de coșmaruri care le urmaseră. Joe mi-a spus că voia să le împărtășească această carte și altor veterani din Vietnam. În acea fracțiune de secundă răspunsul la întrebarea lui Arten și Pursah a încetat să mă mai roadă. Da, sigur că vreau să continui această muncă. Ce-aș fi putut cere mai mult?

Câteva luni mai târziu, după ce m-am ocupat de tentativele de atacuri din partea altor mentori,

m-am trezit în sufrageria apartamentului meu din Auburn, Maine. Era în data de 21 decembrie 2006 și aveam idee destul de bine ce anume era pe cale să se întâmple. În timp ce o criză personală din viața mea luase sfârșit și o alta era pe cale să se declanșeze, eu anticipam o vizită din partea prietenilor mei. Maeștrii Înălțați spusese că decizia îmi aparținea, dacă mi se vor mai arăta vreodată sau nu. Voiau să fie responsabilitatea mea. Mă învățaseră să fiu cauza și nu efectul și se așteptau ca eu să procedez astfel și să nu mai fiu niciodată o victimă a lumii. De această dată, alegerea îmi aparținea și știam că vor fi alături de mine dacă eu voiam acest lucru. Nu am fost dezamăgit. Brusc, Arten și Pursah mi s-au arătat pe canapeaua lor preferată, pe care aveam s-o pierd cât de curând în urma divorțului, pentru ca fosta soție să mi-o returneze mai apoi.

Gary. Eram sigur că o să veniți azi! Și alți oameni mi-au dat e-mailuri spunându-mi că după părerea lor o să apăreți azi.

Arten. Celebritatea asta a ta nu are scăpare?

Pursah. Sunt paparazzi afară? Serios acum, pentru tine a fost o perioadă foarte solicitantă.

Gary. Nu serios? Ați vrea să-mi explicați de ce nu m-ați avertizat că o să fiu ținta unor mizerii mai mari decât a suportat oricare alt mentor în istoria cărții Un curs de miracole?

Arten. Scuză-mă, dar nu ți-am spus încă de la început că nu-ți vom dezvălui prea multe în legătură cu viitorul tău personal, pentru că nu vrem să te privăm de oportunitățile de a ierta?

Gary. A, am uitat. Nu contează. Dar, Iisuse Hristoase, n-a fost ușor, să știți!

Pursah. Hai, Gary, nu-i vorbi lui Iisus despre greutăți. El a mers până la capătul capătului și tu ai pornit-o bine pe calea ta. Iisus a demonstrat că nimic nu e imposibil cu Dumnezeu, inclusiv completa absență a durerii. Te-ai descurcat foarte bine în privința strădaniilor tale recente de a ierta, în ciuda faptului că te plângi aici, așa că de ce nu faci ca rața?

Gary. În regulă, m-ați prins. Ce înseamnă asta?

Arten. Rața nu se uită niciodată în urma ei. Pentru rață acest lucru e greu, așa că de obicei nici nu-și mai bate capul cu asta. vede doar ce e drept în fața ei și ignoră ce e în urmă. Tot ceea ce contează este ceea ce se petrece chiar acum. Nu are niciun rost să te gândești la trecut.

Gary. Spui că trecutul trebuie să fie în afara conștientizării mele – că ar trebui să mă gândesc numai la lucrurile cu care trebuie să mă confrunt în momentul actual. Pe urmă viitorul va avea grijă singur de el.

Arten. Da, dar nu este vorba că totul ar trebui să se rezume numai la asta, cum fac unele din învățăturile spirituale populare. Orice încercare de a rămâne în momentul actual va fi un eșec dacă nu este depus un anumit efort de către novice. Și asta din cauză că în minte e ceva care te împiedică să rămâi în momentul actual. Majoritatea spiritualităților nici nu știu asta, nicidecum să mai și învețe cum se poate vindeca. De asemenea, majoritatea mentorilor populari ai Cursului nu știu sau nu te învață cum să vindeci asta, pentru că nu au învățat cu adevărat Cursul.

Pursah. Ne vom ocupa de asta într-o asemenea măsură, încât nu vei mai fi același.

Arten. Așa cum spune I, maestrul, în Cursul Lui: „Unicul gând cu totul adevărat care poate fi nutrit cu privire la trecut este că nu e aici.“

Gary. Foarte tare. Dar în iluzia timpului, cât veți mai veni în această serie de vizite? Am un program foarte încărcat, să știți! Dacă o să vă rezervați anumite date, trebuie să-mi sun agentul.

Arten. De fapt, cât vom veni depinde de cât de bine și de repede îți vei face treaba. O să te provocăm. Cu toate călătoriile tale, e posibil să nu poți face față acestor provocări. Dar procesul iertării pe care îl vei parcurge ar trebui să se scurteze. Ai observat în cursul ultimei serii de vizite că procesele avansate de iertare au fost mai scurte. Vor fi scurte și de această dată. În cele din urmă, nici nu vei mai avea nevoie de cuvinte și vei face totul automat. Este o stare foarte avansată. Deocamdată, să spunem că o să înveți repede și în viitorul nu prea îndepărtat, vei învăța să ierți automat orice ți-ar ieși în față. Vei rămâne într-o stare care va include credința și bucuria, care sunt caracteristicile unui mentor al lui Dumnezeu. Te vei afla într-o stare de gratitudine față de Creatorul tău, care nu te-a făcut să fii un trup, ci ca să fii asemenea Creatorului tău. Vei ajunge într-un punct în care să te poți relaxa întru Dumnezeu.

Gary. Da, aș vrea să fiu mai relaxat și mai recunoscător pentru toate cele care m-au ajutat în cursul ultimilor ani; înțelegi tu, I, Cursul, tu, Pursah, Just For Men, Viagra...

Pursah. Și tu ar trebui să le fii recunoscător oamenilor care te-au provocat în ultimele câteva luni. Iertându-i, ei au devenit mântuitorii tăi.

Gary. Păi, unul dintre ei a venit și chiar și-a cerut iertare în public. Dar mă îndoiesc că ceilalți doi ticăloși își vor scoate vreodată capetele din funduri. Glumesc. Orice e posibil. Dar înțeleg perfect ce vrei să spui. Iertându-i, practic eu sunt cel iertat și în acest sens literalmente ei sunt mântuitorii mei. N-aș putea să ajung acasă fără ei.

Pursah. exact, frate dragă. Felul în care îi privești sau gândești despre ei va determina felul în care vei gândi despre tine și în ultimă instanță ceea ce crezi că ești tu însuți: trup sau spirit. Și tu ce-ai prefera să fii? Ceva temporar, condamnat să moară sau ceva definitiv, care nu poate să moară? Iar experiența pe care o vei trăi este determinată de felul în care te gândești la cei din jurul tău. Așa cum te îndeamnă I în Curs, „Nu uita niciodată asta, căci în el te vei găsi pe tine însuți sau te vei pierde pe tine însuți.“

Gary. Și iertând orice s-ar întâmpla, plus orice amintiri sau gânduri din trecut care îmi revin în minte, sunt eliberat de el, de trecut. Dar e un gen deosebit de iertare pe care l-a folosit I, și care nu e înțeles cu adevărat de majoritatea oamenilor.

Arten. Genul de iertare despre care vorbim, care îți demontează ego-ul, îți va permite să rămâi în condiția prezentului fără sfârșit. trecutul și viitorul vor fi date uitării. Și, așa cum spune Cursul: „... ce ai uitat, s-a dus“.

Gary. Hei, stai așa! Nu am dat drumul la înregistrare.

Arten. Nu-ți face griji din cauza asta. Nu vrem să înregistrezi de data asta. poți să iei notițe, ceea ce ai și început să faci și ai o memorie excelentă. Plus că ne auzi foarte bine acum, când îți vorbim între vizite sau îți arătăm cuvintele, vizibil, când ai ochii închiși. Așa că o să te corectăm dacă faci vreo eroare de scriere care să fie destul de importantă pentru a fi corectată.

Gary. Nu știu, omule. Pare mai greu decât ce sunt obișnuit să aud. Adică, adaug notele și narațiunea mea în cărți și le fac ale mele spunându-le oamenilor ce se petrece în viața mea. În felul acesta transmit o mulțime de experiențe personale. Dar mi-a fost de un real ajutor să dactilografiez conversațiile care au avut loc, de pe înregistrări. Acum îmi spuneți că nu pot să fac asta.

Pursah. Îți spunem că nu trebuie să faci asta. O să fie în regulă. O să vezi.

Gary. De ce fără înregistrare?

Pursah. Simplu. Pentru că decizia ta de a continua această muncă înseamnă că vor mai urma multe cărți. Așa că hai să lăsăm de-o parte orice fel de întrebare pe care ar putea s-o pună oamenii, referitor la înregistrări. Acum, poți să faci treaba asta fără înregistrări. Iar oamenii ar trebui să se concentreze la ce avem de spus, nu la lucrurile superficiale cum ar fi dacă suntem reali sau dacă înregistrările sunt reale, când de fapt noi am încercat să-i învățăm că nimic nu e real în afară de Dumnezeu, inclusiv ei!

De asemenea, ai răspuns cât se poate de decent la întrebări. De ani de zile oamenii tot pun întrebări referitoare la tine, la Arten și la mine de ani de zile, iar tu le-ai răspuns la toate, exact așa cum te-am sfătuit să faci.

NOTĂ: De la sfârșitul primei serii de vizite, la sfârșitul anului 2001, i-am auzit pe Arten și Pursah vorbindu-mi ca Sfântul Duh, deși această formă de comunicare nu a fost întotdeauna așa cum crede majoritatea oamenilor. Cu toate că adeseori auzeam o Voce perceptibilă, de cele mai multe ori comunicarea îmbrăca o altă formă, mai ales după a doua carte. cu ochii închiși dar treaz, șezând sau întins pe pat, chiar înainte să adorm, ori la trezire, vedeam cuvinte ca și cum aș fi citit o carte. Aceasta este una dintre cele mai clare forme de comunicare inspirată pe care am primit-o până acum.

Arten. Nu e deloc greșit să răspunzi la întrebări și nici nu e defensiv. Pur și simplu dai informații pentru corectarea informării greșite. Nu e amuzant că unii oameni cred că e în regulă din partea lor să te atace sub forma unor întrebări care de fapt sunt afirmații – care te acuză că ai fi un mincinos fără nicio dovadă – dar pe undeva încearcă să pară că e ceva în neregulă cu tine dacă le răspunzi! Cât de convenabil pentru ei. Adevărul este că la nivelul formei, dacă nu le împărtășești

oamenilor din experiența ta, ei își vor inventa propriile răspunsuri.

Și mai există un motiv pentru care te-am sfătuit să răspunzi la întrebări. În patruzeci sau cincizeci de ani de acum înainte, când savanții vor privi în urmă la subiectele zilei cu mai puțină patimă decât manifestă mulți oameni acum, vor vedea că ai avut răspunsuri la aceste întrebări și de obicei au fost răspunsuri foarte bune.

Pursah. Ai devenit un mentor binecunoscut în lume, în ultimii câțiva ani. De ce nu ne spui, ca o trecere în revistă pentru cititorii tăi, care sunt câteva din aspectele principale pe care le propovăduia I acum 2.000 de ani – și încă le mai propovăduiește în Cursul de miracole, pe care lumea nu le-a înțeles nici atunci, cu mici excepții și nu le înțelege nici acum, cu mici excepții.

Gary. Desigur, dar voi încerca să fiu scurt, pentru că am câteva întrebări pentru voi. Așadar, primul lucru pe care trebuie să-l înțelegi este că există doar două lucruri și că numai unul dintre ele e real. Ce este real este Dumnezeu din Ceruri, Sursa ori Căminul tău sau oricum vrei tu să-i spui. Însă indiferent cum i-ai spune, este perfect. După cum spun și Biblia, și Cursul de miracole: Dumnezeu este iubirea perfectă. Ce se întâmplă, această iubire perfectă nu se abate și nu se schimbă. Este absolut nemișcată. Dacă s-ar fi abătut sau s-ar fi schimbat, ar fi evoluat; și dacă ar fi evoluat, n-ar fi mai fost perfectă. Dar realitatea este deja perfectă; nu trebuie să se mai îmbunătățească pe ea însăși. Și aceasta este realitatea tuturor. Această iubire perfectă nu poate fi nici predată și nici explicată, dar se poate trăi experiența ei, chiar și atunci când părem să ne aflăm aici, într-un trup.

Așadar, dacă Dumnezeu este iubirea perfectă, atunci tot ce ar ști cum să facă ar fi să iubească. Dacă ar ști să mai facă și altceva, atunci nu ar mai fi iubirea perfectă, nu? Acesta este un aspect important când e vorba de înțelegerea naturii non-dualiste a Cursului.

Dar pe urmă mai este un lucru care crede că este aici. Nu este cu adevărat aici, dar crede că este. Acest lucru crede că s-a separat de Sursă și și-a luat o identitate individuală proprie. Vom numi acest lucru, ego. Iar ego-ul este mai ales inconștient. Se află sub suprafață. Nu vedem decât o mică parte din el cu mintea conștientă și cea mai mare parte a lui este ascunsă de noi. Iar în partea care este ascunsă, există această extraordinară vină din cauza aparentei separări de Dumnezeu. Asta este ceea ce ai putea numi păcat originar – nu e vorba că ar exista cu adevărat un păcat, ci de ideea de a fi separat. Asta a făcut conștientă pentru că în scopul de a avea conștientă, trebuie să ai mai multe lucruri: un subiect și un obiect. Atunci mai există un lucru de care să fii conștient. În realitate, nu există niciun subiect sau obiect, ci doar o perfectă identitate.

Așadar, pentru a scurta vorba lungă, nu trebuie să te lupti să fii ceea ce ești deja. Adevăratul tu este deja perfect și de neschimbat. Tot ceea ce trebuie să faci este să-l demontezi pe falsul tu care crede că s-a separat de Sursa lui – falsul tu, care crede că e vinovat.

Pursah. Iar dacă Dumnezeu e iubirea pură, absolut perfectă, atunci cum poate să existe măcar acest gând al separării?

Gary. Aha! Asta e o întrebare capcană. În Cursul de miracole se spune că propovăduirea conștientizării depline a Căinței „este recunoașterea faptului că separarea nu s-a produs niciodată“.

Cu alte cuvinte, separarea este iluzie, un vis, o proiecție a unui univers de timp și spațiu. Și nu putem să găsim singuri răspunsul la această iluzie, doar cu intelectul, pe care ego-ul îl folosește adeseori pentru a ne ține, pe cât se pare, împotmoliți aici. Separarea este o experiență falsă. Și răspunsul adevărat la separare este să o înlocuiești cu o experiență adevărată, care este conștientizarea identității perfecte cu Dumnezeu. În această stare, nu mai ești o ființă separată, ci ești unul și același lucru cu întreaga creație și această experiență este Răspunsul la ceea ce noi numim viață. De fapt, în această experiență nu există nicio întrebare, ci numai Răspunsul. Pe urmă te întorci temporar aici, la falsa experiență a separării și se dovedește că visai întrebările! Pentru că întrebările nu există în realitate, care este trăirea experienței iubirii perfecte, identică cu Sursa noastră și care devine realitatea noastră permanentă din momentul în care lăsăm corpul de-o parte pentru ultima oară.

Pursah. În regulă, frate. Și cum este posibil să producă cineva această experiență?

Gary. Ei bine, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să încetezi să mai fii victimă. De exemplu, dacă această lume a fost făcută de Dumnezeu, atunci ai fi o victimă a lui Dumnezeu. Ai fi

o victimă a unei forțe care este în afara ta, și care ți-a făcut-o. Dar lumea nu a fost făcută de Dumnezeu, și așa cum se spune în una din primele lecții ale Manualului din Curs: „Nu sunt o victimă a lumii pe care o văd.“ Apropo, de aceea este atât de important să înțelegi Textul Cursului, altminteri nu vei înțelege cu adevărat lecțiile din Manual, de regulă dându-le o turnură tipică de New Age. Dar Cursul nu e New Age – este unic. Nu propovăduiește aceleași lucruri ca mentorii spirituali populari din zilele noastre. Și așa cum se spune chiar la începutul Manualului: „Un fundament teoretic precum acela asigurat de Text este necesar ca un cadru pentru a umple de semnificații exercițiile din acest Manual.“ Majoritatea mentorilor Cursului nu au învățat cu adevărat acest lucru și nu-i înțeleg cu adevărat semnificația. Sau, dacă o înțeleg, în mod sigur nu spun nimic nimănui.

Majoritatea sistemelor spirituale încearcă să găsească echilibrul între corp, minte și spirit. Toate sunt la fel de importante, dar nu aceasta este abordarea Cursului. Odată cu Cursul, înveți cum să folosești mintea pentru a face alegerea între corp, care este marele simbol al separării ego-ului și spiritul, care în Curs este identitatea perfectă, care nu trebuie să fie confundată cu ideea unui suflet individual, care este în continuare o idee a separării.

Cursul ne învață că lumea este o proiecție care vine din propria noastră minte colectivă inconștientă. Ceea ce a fost în mintea noastră la un nivel puternic metafizic – anume, teribila vină subconștientă pe care am simțit-o față de separarea inițială de Sursa noastră – a fost negat și proiectat în exterior.

Un psiholog ți-ar spune că proiecția urmează întotdeauna negării. Asta din cauză că atunci când negi ceva, acel ceva trebuie să se ducă undeva. Așadar, din momentul în care un lucru este negat, devine inconștient și Cursul vorbește enorm despre negare. Așa că uiți că ai negat lucrul respectiv și pe urmă, când este proiectat în exterior, crezi că proiecția pe care o vezi este realitatea. Uiți că tu ai făcut-o, pentru că ai negat-o! prin urmare, este proiecția ta, dar tu nu ești conștient de asta. Și, pe urmă, Cursul ne învață că „proiecția face percepția“. Aceasta înseamnă că tu ai făcut de fapt ceea ce vezi în fața ochilor, dar pe urmă ai uitat și iei totul drept realitate. Uiți că e o greșală care îți aparține. Așa cum se exprimă I: „Nu e ciudat să crezi că a gândi că tu ai făcut lumea pe care o vezi înseamnă aroganță? Nu Dumnezeu a făcut-o. De asta poți să fii sigur. Cum poate El să cunoască ce înseamnă efemer, păcătos și vinovat, temere, suferință și singurătate și mintea care trăiește într-un corp care trebuie să moară? Tu nu faci decât să-L acuzi de nebunie, crezând că El a făcut o lume în care asemenea lucruri par să fie reale. Nu e nebun. Însă numai nebunia poate să facă o asemenea lume.“

Arten. Tu și prietenul tău I trebuie să încetați să mai ascundeți lucruri. Așadar, ai spus că o parte a ieșirii este să încetezi să mai fii victimă și în mod evident să-ți asumi responsabilitatea pentru experiența ta. Vrei să fii puțin mai exact cum se poate face asta?

Gary. Ei bine, nu o poți face prin gândire inteligentă sau fiind propriul tău mentor. Trebuie să ascuți de sistemul de gândire al Sfântului Duh și nu de al tău. Adevărul este simplu și consecvent, dar ego-ul nu este așa. Ego-ul este foarte complicat și practic vrea ca ideea de separare să supraviețuiască, deoarece asta îl face să se simtă special. Pe urmă, în această lume stabilește relații speciale, care sunt fie relații speciale de iubire, fie relații speciale de ură și sunt sigur că o să ajungem și la asta. Ideea este că ego-ului îi plac la nebunie complicațiile, pentru că sunt un ecran de fum în fața adevăratei probleme și a unicei adevărate soluții.

Unica problemă reală este ideea că ne-am separat de Dumnezeu și singura soluție reală este să demontezi ideea separării și să te duci acasă. Pentru a ne conduce acasă, Sfântul Duh ne dă adevărul simplu în fața complexității ego-ului. Dar ego-ul nu se dă bătut. E ca Terminator – continuă să se întoarcă. Dar adevărul care stă la baza ego-ului va învinge pe termen lung, deoarece Sfântul Duh este perfect și ego-ul nu e.

E posibil pentru oricine să înțeleagă și să aplice învățăturile Sfântului Duh. Cursul spune că e simplu și nu o spune o singură dată. Folosește acest cuvânt de 158 de ori! L-am căutat în Concordanță. Și, peste asta, Cursul nu ne îndeamnă pe noi sau pe mentorii lui, inclusiv pe Maeștrii Înălțați, să aibă idei originale. De fapt, spune el: „Gândirea inventivă nu este adevărul care te va elibera, ci tu ești liber de nevoia de a-l aborda când ești dornic să te eliberezi.“ Și mai spune – stai, să mă uit – „Cursul nu face decât să dea un alt răspuns în momentul în care s-a formulat o întrebare.

Pe de altă parte însă, acest răspuns nu încearcă să recurgă la inventivitate sau ingeniozitate. Acestea sunt atributele ego-ului. Cursul este simplu. Are o singură funcție și un singur scop. Numai prin asta rămâne absolut consecvent, deoarece numai acestea pot să fie consecvente.“

Arten. Este adevărat. Dar tot nu mi-ai dat cheia. Pe baza a ceea ce-ai spus, ce anume din Curs îți schimbă experiența?

Gary. Îți schimbi experiența propriei ființe prin schimbarea modului în care îi vezi pe oamenii din jurul tău.

Pursah. Exact. Iertarea este o schimbare a modului în care privești lucrurile, indiferent că e vorba de situații, evenimente sau alți oameni. Dar nu este ușor.

Gary. Nu le spun niciodată oamenilor că e ușor să-i ierte pe alți oameni. De fapt, e o tâmpenie, pentru că nu merită asta.

Pursah. Asta poate părea să fie adevărat la nivelul formei, dar după un timp te prinzi de faptul că tu ești acela care este iertat, de fiecare dată când îi ierți pe alții.

Gary. Asta pentru că suntem toți, de fapt, unul singur.

Arten. Da. Oamenii pot părea că sunt separați pentru că ceea ce văd este o proiecție care se bazează pe ideea separării, dar acesta este un truc. Indiferent de câte ori ego-ul pare să se dividă, este doar o iluzie. În realitate, există o singură ființă care crede că s-a separat de Sursa ei. Da, se arată ca o multitudine, dar în realitate este una singură și această ființă ești tu. Cu toate acestea, mintea pare să continue să dividă. Pe urmă, proiectează aceste diviziuni, ceea ce se concretizează prin faptul că par să fie și mai mulți oameni aici, în proiecție. Însă totul este un joc de fum și oglinzi. Întotdeauna există un singur ego, indiferent cât de multe imagini diferite vezi.

Gary. Asta ar explica de ce se pornește doar de la un om sau doi, ca Adam și Eva, și la un moment dat, par să existe miliarde de oameni. Întotdeauna m-am întrebat cum s-ar potrivit reîncarnarea cu asta. Vreau să zic, dacă ai avea numai doi indivizi, cum ar putea ei să pară că se reîncarnează în miliarde de oameni, dacă nu s-ar scinda mintea? N-ar fi posibil. Și zic „par să se reîncarneze“ pentru că totul este o iluzie sau și mai bine, un vis, care pur și simplu pare să fie adevărat. Da, evenimentele din vis par într-adevăr că se petrec, dar asta nu înseamnă că se și petrec cu adevărat.

Pursah. Crezi în reîncarnare?

Gary. Nu, dar credeam, într-o altă viață.

Arten. Ai spus că-ți schimbi experiența propriei persoane schimbând felul în care îi privești pe cei din jurul tău. Trebuie să facem vreo două distincții aici. Am citat mai înainte Cursul ca afirmând o lege foarte importantă a minții: „Așa cum îl vezi pe el, te vei vedea pe tine.“ Cred că este cazul să fii puțin mai precis în această privință dar, mai întâi, ce-ți mai face mâna?

NOTĂ: Cu o săptămână înainte de întoarcerea lui A&P (cum îi numesc eu uneori în particular), m-am trezit într-o dimineață cu mâna amorțită complet și inutilizabilă. M-am dus la un neurolog și am fost diagnosticat cu traumatism al nervului radial drept. Mi s-a spus că scrisul continuu la tastatură și dedicațiile pe cărțile mele produsese acest traumatism. Medicul mi-a spus că vindecarea poate să dureze până la un an, în cazul că s-ar fi mai vindecat ceva. Eu am fost hotărât să mă asigur că se va vindeca mult mai repede.

Simptomele au apărut într-un moment potrivit, dacă poate să existe moment potrivit pentru apariția unor asemenea simptome. Aveam liber o lună de sărbătorile Crăciunului, înainte să reîncep călătoriile și prelegerile extinse. Am decis că nu voi lăsa această afecțiune să aibă vreun efect asupra mea și chiar am plecat într-o călătorie minunată pentru a vedea sărbătoarea Crăciunului în New York, împreună cu soția mea, Karen, în ciuda faptului că aproape nu-mi putem folosi mâna dreaptă.

Am început să practic învățăturile de vindecare pe care le promisem atât din Cursul de miracole, cât și de la cei doi prieteni ai mei Înălțați. Mâna se vindeca, dar încă mă mai durea și avea, probabil, 50 la sută din forță, în noaptea în care s-au întors Arten și Pursah. Am luat notițe cum am putut, cu toate că uneori păreau mângălituri de copil.

Gary. Se vindecă. Fac ce am fost învățat.

Arten. Bine. În a patra vizită a noastră din această serie vom vorbi despre vindecare, evident că nu doar pentru tine, ci și pentru cititorii tăi. Mai ai trei săptămâni până vei intra din nou în tranșee. Continuă să lucrezi la mână cu mintea și vom discuta pe urmă cum te-ai descurcat la a patra întâlnire, când o să putem să ne ocupăm de acest subiect.

Pursah. Așadar, revenind la subiectul curent. Sunt câteva greșeli elementare pe care le fac oamenii în legătură cu aplicarea Cursului. Unul dintre motive este că nu își amintesc ce este cu adevărat spiritul. O altă greșeală este aceea că se concentrează asupra iluziei, în loc să se concentreze asupra realității.

Gary. La ce anume te referi?

Pursah. Când oamenii se apucă de o asemenea lucrare, adeseori se concentrează asupra faptului că viața este o iluzie, acest aspect nefiind tocmai acela asupra căruia ai vrea să te concentrezi. Asta din cauză că dacă e adevărat că așa cum îi vezi pe ceilalți te vezi pe tine, și acest lucru este adevărat, atunci dacă îți trăiești viața văzând oamenii și lumea ca fiind o iluzie, în cele din urmă te vei vedea pe tine însuși, în subconștientul tău, ca fiind o iluzie. Te vei simți gol și lipsit de importanță, iar acest fapt te va deprima. Reține, subconștientul va traduce orice ai gândi tu despre alții ca fiind un mesaj referitor la tine însuși. Și asta pentru că deși tu nu ești conștient de asta, subconștientul tău știe totul, inclusiv că ești unicul care crede că se află aici. De aceea tot ceea ce crezi despre alții este de fapt un mesaj de la tine, către tine, despre tine. Și așa îl va considera subconștientul tău. Prin urmare, în mod sigur nu vrei să crezi că oamenii sunt o iluzie căci altminteri te vei considera și pe tine însuși o iluzie.

Nu numai novicii de aici, din Statele Unite, fac această greșeală. Pentru că hinduismul și buddhismul au propovăduit dintotdeauna că lumea pe care o vezi este o iluzie – sau o impermanență, cum se exprimă buddhiștii – mulți oameni din alte locuri, inclusiv din India, gândesc în acest fel. Pe urmă, pentru ca lucrurile să se complice și mai mult, în India există sistemul castelor, prin care o treime din populație este considerată ca fiind inferioară animalelor. Nu are niciun drept și niciodată nu va avea. Imaginează-ți ce înseamnă pentru psihicul unei națiuni să considere că o treime din oamenii care o alcătuiesc sunt sub-umani.

Din fericire, în India sunt și mulți oameni care practică o idee pe care am împrumutat-o de la ei. O vezi și o auzi foarte mult în bisericile Unitare din această țară. Este ideea de Namaste, care înseamnă „Divinitatea din mine se înclină în fața divinității din tine.“ Cu siguranță este un pas înainte în direcția cea bună, dar nu ajunge suficient de departe. Când zici: „Divinitatea din mine se înclină în fața divinității din tine“, limitezi această persoană la un fir de timp și spațiu. Faci individualitatea reală. De asemenea, te separi de celălalt, ca subiect și obiect. Ce a făcut I a fost să treacă cu vederea corpul. Nu se pune problema că ochii corpului lui nu ar fi părut să vadă celelalte corpuri. Însă El a înțeles că nu vedea cu ochii corpului și că El însuși nu era de fapt într-un corp. Știa că de văzut, vedea cu mintea. Așa cum se exprimă în Curs: „revezi mintal ceea ce s-a petrecut deja“. Apropo, ar putea să existe o definiție mai bună a urmării unui film? A fost filmat deja și s-a sfârșit cu totul și cu totul. Iar acum tu îl privești. Și o parte din ceea ce privești este propriul tău corp! Corpul tău este doar o parte a aceleiași proiecții, ca și toate celelalte corpuri pe care le vezi.

Așadar, în loc să limitezi persoana cu care interacționezi la un fir de timp și spațiu, ceea ce vrei este să treci cu vederea corpul și să faci ceea ce a făcut I. Vrei să crezi că acea persoană este nelimitată. În loc să o crezi o parte, vrei să crezi că este întregul. Dacă faci acest lucru, nu te vei mai concentra pe faptul că este o iluzie și vei ajunge la un rezultat deosebit de pozitiv. O să meargă. Te va scuti de efortul unor vieți întregi. Dacă vei vedea oamenii ca fiind întregul, nici mai mult și nici mai puțin decât Dumnezeu, atunci așa vei ajunge, în cele din urmă, să trăiești și experiența propriei ființe. Așa a făcut I. A văzut chipul lui Hristos pretutindeni. În Curs, I nu este special. Îți spune că ești egalul Lui și că vei trăi experiența acestui fapt. Dar modul cel mai rapid în care să trăiești experiența asta este să vezi realitatea spiritului în toți oamenii pe care îi întâlnești.

Gary. În regulă. Deci să cred că toți oamenii pe care îi văd sunt unul și același lucru cu Dumnezeu. E unitatea perfectă despre care vorbește Cursul. În starea noastră naturală, nu suntem cu nimic diferiți de Dumnezeu și nu e nicio aroganță să credem asta. O aroganță este să credem că am putem, cumva, să ne separăm de Dumnezeu. Adevărul este că nu putem să fim separați de

Dumnezeu decât în vis, acesta fiind și motivul pentru care ai putea să spui că acest Curs consideră că universul timpului și spațiului este o iluzie și o rafinează și mai mult, ajungând la ideea că acesta este un vis din care ne vom trezi și această trezire este iluminarea.

Arten. Foarte bine. Cheia este să gândești că fiecare om este întregul. Dacă vei face acest lucru, o să faci ceea ce puțini oameni în istorie au făcut vreodată, și asta îți va grăbi iluminarea. Subconștientul tău va înțelege că dacă oamenii sunt într-o identitate perfectă cu Dumnezeu, înseamnă că tu însuși trebuie să reprezinți o identitate perfectă cu Dumnezeu. chiar și I a trebuit să lucreze la acest lucru, dar în cele din urmă vigilența lui a învins.

Gary. Omule, păi dacă el a trebuit să lucreze la asta, atunci toată lumea trebuie să facă asta.

Arten. Absolut. Și asta ne aduce la ceea ce înseamnă de fapt vederea spirituală. Ego-ului îi plac la nebunie deosebirile. Cum poți să ai judecată fără deosebiri? Cum e posibil să ai războaie și crime și violență, fără deosebiri? Prin urmare, ego-ul vrea ca tu să crezi că toată această separare pe care o vezi este adevărată. Asta o face reală pentru tine – faptul că crezi în ea. Asta îi conferă puterea pe care o are. Asta îi conferă puterea pe care o are asupra ta. Ego-ul tânjește după contraste și te păcălește să crezi în ele în lume, dar Sfântul Duh vede identitatea. Da, Sfântul Duh își compară sistemul de gândire cu sistemul ego-ului. Dar aceasta este aplicarea corectă a comparației, deoarece unul este adevărat și celălalt nu este.

Sfântul Duh nu gândește în termeni de separare. Vede întregul pretutindeni. Și prin „vede“, mă refer la faptul că acesta este modul în care gândește Sfântul Duh. Modul în care gândești este cel care constituie vederea spirituală. Vederea spirituală nu are nimic de-a face cu ochii corpului, deși cu ei vezi simbolurile spiritului în lume. Dar acestea exact asta rămân, doar simboluri. Realitatea nu poate fi văzută cu ochii minții, dar se poate trăi experiența ei cu mintea.

Dacă vrei să te întorci la spirit, gândește ca Sfântul Duh. Sfântul Duh trece cu vederea corpul, care este o imagine falsă, și gândește adevărul care se află dincolo de vălul iluziei. Adevărul este perfecta identitate și inocență, exact la fel ca Dumnezeu. Iar să gândești în acest fel în privința oamenilor pe care îi vezi înseamnă vedere spirituală.

Și-acum, spune-ne o glumă.

NOTĂ: De ani de zile spun glume la atelierile mele. Am descoperit de mult timp că umorul este o parte foarte importantă a prezentărilor mele. Constituiau câte un intermezzo comic punctând învățăturile cât se poate de dificile. Uneori inventam câte o glumă sau alteori glumele veneau de la alții. Oamenii știau că-mi plăceau glumele și umblând prin lume, mi se spuneau glume preferate. Pe urmă, eu le repetam. Erau antidotul perfect pentru o problemă descrisă în Curs: „În eternitate, în care totul este un singur lucru, s-a strecurat o idee foarte mărunță, o idee nebunească, la care Fiul lui Dumnezeu și-a amintit să nu râdă.“ Este în regulă să îți amintești să râzi la atelierile mele, astfel încât toți avem de învățat și ne putem și distra în același timp.

Gary. În regulă. Colonelul Sanders intră să se întâlnească cu Papa. În cursul întâlnirii, îi spune Papei: „Pontiful, am hotărât că o să fac o donație de un miliard de dolari bisericii.“ Papa îi răspunde: „Oh, câtă generozitate! Înseamnă că ai foarte mult succes în viață.“ La care Colonelul Sanders îi spune: „Ar fi ceva, totuși. Trebuie să schimbi rugăciunea Tatăl nostru. În loc să se spună «Dă-ne nouă pâinea noastră cea de toate zilele,» trebuie să se spună «Dă-ne nouă puiul nostru de toate zilele».“

Papa îi răspunde: „Nu știu, e o schimbare mare. Nu pot să iau o asemenea decizie de unul singur. O să trebuiască să mă consult cu cardinalii. O să trebuiască să convocăm o conferință. Uite cum facem – întoarce-te mâine, ca să apuc să vorbesc cu ei și îți voi da un răspuns.“

După ce pleacă Colonelul Sanders, Papa îi cheamă pe cardinali și le spune: „OK, am o veste bună și una proastă. Pe care vreți să o auziți prima, pe cea bună sau pe cea proastă?“ Unul dintre cardinali spune: „Spune-ne vestea cea bună.“ „În regulă“, spune Papa: „suntem pe cale să primim o donație de un miliard de dolari“. Toți cardinalii sunt entuziasmați, dar unul dintre cardinali spune: „Hei, stați așa! Care e vestea cea proastă?“ Și Papa le spune: „Păi, se pare că o să ne cam descotorosim de povestea cu pâinea.“

Pursah. Bună! În regulă, trebuie să menționăm că mai există și alte moduri de a ajuta la demontarea ego-ului. După cum știți, modul cel mai important este iertarea și o să discutăm mai mult despre asta. Dar un alt mod ar consta în a face Sfântul Duh răspunzător de asta. Este ceva mult mai vital decât ai crede și nu doar pentru că judecata Sfântului Duh e mai bună decât a omului. Da, Sfântul Duh poate să vadă tot ce s-a întâmplat vreodată, de la începutul până la sfârșitul timpului. Dar mai există un motiv, și mai important. Așa cum propovăduiește Cursul în Manualul pentru mentori, dacă pui responsabilitatea pe seama Sfântului Duh, te absolvi de vină.

Atunci când recurgi la o putere superioară puterii tale pentru a primi ajutor, în loc să te bazezi pe talentele și abilitățile proprii, practic demonstrezi în mintea ta ideea separării, în loc să o întărești. Când faci ceva pe cont propriu, îți întărești ideea separării tale. Ieșirea din asta e să faci Sfântul Duh răspunzător. Acordă-ți numai zece secunde dimineața și spune: „Sfinte Duh, tu ești răspunzător de toate gândurile și faptele mele de azi.“ Desigur, ceea ce faci este rezultatul a ceea ce gândești. Prin urmare, ar trebui să te concentrezi la ce